

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחיידושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמו שליט"א
לפרשת השבוע

פרשת נשא

פרשת נשא

"בְּרַכָּהּ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ"

על ידי שהאדם קושר כל דבר לקב"ה
הוא שומר על המעלה והברכה שקיבל

מובא במדרש (במד"ר יא, ה) עם הברכה שמירה. מלך
בשר ודם יש לו עבד בסוריא והוא יושב ברומי, שלח
המלך בשבילו, עלה ובא אצלו, נתן לו מאה ליטרין של

זָהָב. טַעֲנוּ יֵצֵא לְדָרְךָ נִפְלוּ עֲלֵיו לִיִּסְטִים וְנָטְלוּ כָּל מַה שֶּׁנָּתַן לוֹ וְכָל מַה שֶּׁהָיָה אֲצִלוֹ, שְׁמָא יִכּוֹל הוּא לְשַׁמְרוֹ מִן הַלִּיִּסְטִים. לְפִיכֶךָ יְבָרְכֶךָ ה' בְּעֵשֶׂר, וְיִשְׁמְרֶךָ מִן הַלִּיִּסְטִים. דְּבָר אַחַר יְבָרְכֶךָ ה' בְּמִמּוֹן, יְבָרְכֶךָ בְּעֵשֶׂר וְיִשְׁמְרֶךָ שְׂתַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ מַצּוֹת ע"כ.

והנה אפשר לבאר ולומר על המדרש הזה יסוד גדול, שהקב"ה נתן לאדם שפע זו ברכה אחת, אבל שהשפע הזה ישאר אצל האדם זו ברכה שניה. וכך אומר דוד המלך "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו" (תהלים כד, א), "מי יעלה בהר ה'" המעלה של האדם לעלות בהר ה' לעלות לדרגות גבוהות, "ומי יקום במקום קדשו" מי ידע לשמור על המעלה הגבוהה שהקב"ה נתן לו.

וכך גם בברכה פה, "יְבָרְכֶךָ ה'" הקב"ה יברך אותך שתהיה לך שפע בפרנסה, שתהיה לך עליה גדולה ברוחניות, "וְיִשְׁמְרֶךָ" שהקב"ה ישמור אותך שהמעלות שזכית והמעלות שהגעת, תדע לשמור עליהם במעמד ובמקום הגבוה ביותר.

דברים אלו הם לא רק בענייני ממון, אלא גם בענייני שמיים. גם בענייני שמיים כאשר האדם זוכה לסיעתא דשמייתא גדולה והאדם זוכה להצלחה ברוחניות, המעלה הגדולה שלא תיכנס בתוכו גאווה או מידות רעות. הרבה אנשים השיגו מעלות רוחניות גבוהות, אבל אחרי כן הגאווה שנכנסה בתוכם, והמחשבה שהם הגיעו לדרגות גבוהות, החריבה את כל המעלות הגבוהות שהגיעו אליהן.

והעצה היעוצה להינצל ולא ליפול בגאווה אחרי עלייה שאדם עלה ברוחניות, היא שכל מעלה שאדם זוכה לה רוחנית, יקשור אותה להקב"ה, כמו שמובא בחז"ל על המדרש (ויק"ר כז, ב) "מי הקדימני ואֶשְׁלֵם" (איוב מא, א) מי עשה מזוזה עד שלא נתתי לו בית, כלומר אדם שרוצה לזכות לבית יקדים לפני כן מזוזה.

אדם שרוצה לזכות למעלה גדולה, יקשור את המעלה הגדולה שהוא זוכה ועומד לזכות בה להקב"ה, כך גם כאשר האדם ישיג מעלה ברוחניות מעלה בכל דבר קדוש, יקשור אותה להקב"ה. לכן "בְּרַכָּךְ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ" הקב"ה יברך את האדם וישמור אותו שהמעלה והסיעתא דשמייא הגדולה תישאר אצלו על ידי שיקשור את המעלה ואת הדבר הגבוה שהשיג להקב"ה.

"יִשְׂאֵה ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם. וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֵם"

כאשר יש שלום בעם ישראל שמו של הקב"ה קיים לעולם

נראה, דהנה בפרשת סוטה אנו למדים גודל מעלת השלום, כמו שאומרת הגמרא (שבת קטז). שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים הללו, כדי לעשות שלום בין איש לאשתו. מזה יש לאדם ללמוד איך צריך להיות

אוהב שלום ורודף שלום, ולוותר מכבודו ולהעביר על מידותיו עבור השלום, הלא אם התורה מסכימה למחוק את השם ולוותר על כבוד שמו יתברך, כל שכן שיש לאדם עצמו לעשות כן.

ומובא במדרש בפרשתנו (במד"ר ט, כ) מעשה ברבי מאיר שהיה דורש בליל שבת בבית הכנסת, והייתה שם אשה אחת ששמעה את דרשתו. כאשר חזרה לביתה מצאה את הנר כבוי, אמר לה בעלה היכן היית עד עכשיו? אמרה לו שומעת הייתי את רבי מאיר דורש, והיה אותו האיש לצר, אמר לה אין את נכנסת לביתי עד שתלכי ותוריקי בפניו של רבי מאיר. יצאה לה מביתו, נגלה אליהו זכור לטוב לרבי מאיר, אמר לו הווי בגללך יצאה אשה מביתה, וסיפר לו את פרטי המעשה. מה עשה רבי מאיר, הלך וישב בבית המדרש הגדול, באה אשה לבית המדרש כדי להתפלל, כאשר ראה אותה עשה עצמו כמפקק, אמר לה האם את יודעת ללחוש לעין?

מתוך אימה אמרה לו האשה לא, אמר לה רקקי לי שבעה פעמים לפני וייטב לי, עשתה כן. אמר לה, לכי אמרי לבעלך אתה אמרת לי שאירוק פעם אחת ואני רקקתי שבעה פעמים. אמרו לו תלמידיו, רבי כך מבזים תלמוד תורה, אילו היית אומר לנו היינו מביאים אותו ומלקים אותו על הספסל, ומחזירים לו את אשתו. אמר להם לא יהיה כבוד מאיר גדול מכבוד קונו, ומה אם שם הקודש שנכתב בקדושה אמר הכתוב שימחה

על המים להטיל שלום בין איש לאשתו, כבוד מאיר לא כל שכן ע"ש.

ואם את כבוד התורה של רבי מאיר מוטב לבזות כדי לעשות שלום, יתבונן נא האדם בעצמו כמה הוא צריך לוותר בביתו על כבודו, ובלבד ששיג המטרה להשכין שם שלום. לכן יובן, כאשר הכהנים מברכים את עם ישראל בשלום, אז לא יצטרכו למחות את שמו כדי לעשות שלום, אלא "וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֵם" שיהיה שמו קיים לעולם. וזוהי עומק הברכה "יִשָּׂא ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשֶּׂם לְךָ שְׁלוֹם" שהשלום ישאר שלום אמיתי ונצחי לכל עת בעם ישראל.

